

GOREJĄCY (5) *part praes act*

o oraz e jasne.

sg m N gorejący (4). ◇ pl A subst gorejąc(e) (1).

Sł stp s.v. gorzeć, Cn brak, Linde XVII w. s.v. gorzeć.

Palący się płomieniem, płonący; *fervidus, flagrans, ignitus* Mącz (5) : Pruna, Wągl gorejący łączący się węgl. Mącz 328b, 121a, 129b, 165a.

Wyrażenie: »pochođnia gorejąca« (1): Iezu kthorys nam przepaľac biodra y pochođnię [!] w ręku dzierżeć gorejące kazał. łmi. łie nad nami. *TarDuch* B8.

Synonim: ognisty.

Cf **GORAJĄCY, GORAĆY, GORZĄCY, 1. GORZEĆ**

MM